מב:

לא חייב בהו מיתה בפחות מכזית

תאמר במעילה דחייב בפרוטה אע"ג

דלית ביה כזית ופריך מאן שמעת ליה

דאמר הזיד במעילה במיתה רבי דיליף

חט חט מתרומה ומינה מה תרומה

בכזית אף מעילה בכזית והשתא מאי

הושיא הא רבי היא דאית ליה דוו

מינה ואוקי באתרה ורב פפא דוחק

שם לתרן דרבי סבר לה כאבא שאול

דמחייב החם בחרומה בששוה פרוטה

אע"ג דלית בה כזית ולריך לומר

דמקמי דלישמעה לההיא דובחים

אמרה יא] אי נמי י"ל הכא והתם דהכי

קאתר דמהני ליכא למשמע מינה: ויהיו זבחי שלמי יחיד מעונין

נמי שייך לדקדק אמאי נריך קרא

נימא כל חד וחד תיקו בדוכתיה וי"ל

דמכל מקום הוה יליף מה מלינו

כדפרישית לעיל א] ומשום דחיקרו

שלמים חדע דהא איכא למיפרך מה

לשלמי לבור שכן חובה אלא אהא

דאיקרו שלמים סמיך ועוד כדאמרן

לעיל שלמיהם ריבויא הוא יו:

ויהא אשם מצורע מעון תנופה

דאמרן לעיל (דף סא.) תנופה ולא

תנופות הכא לא דמי כיון דחדא

מחיים וחדא לאחר שחיטה:

וכן השולח קרבנותיו ממדינת הים

כל הגט (גיטין כח.) תנן השולח חטאתו

ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת

כהן מניף על ידו. תימה דכפ׳

שחום כו'. ואף על גב

תנופה חיים כו'.יב] כאן

שימה מקובצת

ש בור באן בברנ 3) תיכת הוא נמחק: 5) שלמיהם ירבייא הוא. גליון וניחא השתא דרבנן ילפי בבנין אב ורבי לא דריש ביבריא וסבר אוקי באתרה: טעונין כר׳ ויהיו שלמי יחיד טעונין כר׳ והשאר נמחק: דן דמוז שלמי צבור כר׳ ווהות דבו שראל מותדי . [תימה הא] איכא למיפרך מה . לשלמי צבור שכן באין בטומאה ודוחין שבת וי״ל . דמשמע (ליה) דשוין תנופה וסמיכה עיין תוס׳ זבחים (דף לג ע״א): ס] ויהיו. עי׳ תוס׳ לג ע"א): סן יהיוי. עיי תוס'
שם: ו) גמירי שתי סמיכות.
שה: ו) גמירי שתי סמיכות.
המשתח ולא דק דבפרק
שתי מדות (דף צב ע"א) פליג
ר"ש את"ק ואמר פר העלם
שתי כ"ז בעינן סמיכה
ידיש ידי שוויים בעינן סמיכה והכא בר׳ שמעון קיימינן. וא״ת ר״י דאמר לקמן בפרק שתי מדות דשתי סמיכור בצבור גירסא בעלמא מהיכא ממעט דאין זבחי שלמי צבור טעונין סמיכה וי"ל דכי היכא טעונין סמיכה וייל דכי היכא דאמר לקמן הפר פר טעון סמיכה ואין שעירי ע"ז טעון סמיכה ה"צ אמרינן הפר. פר טעון סמיכה ואין זבחי שלמי צבור טעונים סמיכה עיין תוס' לקמן (דף צב ע"ב): ו) לא אצטריך הס"ד עד סוף הדבור נמחק: ס) שלימים הוא סוף דבור ואח״כ מה״ד מה התם מחיים: טו תנופה

ונדה (דף לז ע"א):

פוא מייי פיט מהלי מעהיק לב פפא אמר דבולי עלמא דון מינה ומינה. הך מילחל דרב פפא מקמי דליטמעה לההיא דסוף כל החדיר (זכחים דף 65) דפליגי רבי א זליסון זכין, ג' ולמען פח. הלהי טו:
הלהי טו:
ורבנן במתנדב שמן ומסקינן דפליגי בדון מינה ומינה דרבי סבר דון מינה ואוקי באחרה וקאמר רב פפא החם אי תניא חניא וכן למיא, ד) שחטין הסיד פחד במתניד של היים של היים בפרק כל שעה (דף לב:) דיליף מזיד דמעילה פטור מקרבן מק"ו משאר מצוח שיש בהן כרת ופטור מזיד וקאמר לא אם הייא בפסחים בפרק כל שעה (דף לב:) דיליף מזיד דמעילה פטור מקרבן מק"ו משאר מצוח שיש בהן כרת ופטור מזיד וקאמר לא אם מילו איי מילו איי הייא שרוב בייה של הייה א מילו וכן בייה אוני הייה של הייה אוני הייה של הייה אוני הייה של הייה מילו וכן בייה של הייה של הייה של הייה של הייה של הייה של הייה בייה של הייה של הייה ורבולי מיד הייה מייה של הייה ורבולים של הייה של הייה של הייה של הייה של הייה ורבולים בייה ורבולים בייה ורבולים בייה של הייה של הייה של הייה של הייה של הייה של הייה ורבולים בייה של הייה של הייה

אמרת בשאר מנות שכן לא חייב בהן מיתה כוי ופריך האי תנא מעיקרא אלימא ליה כרת ולבסוף אלימא ליה מיתה ומשני דהכי קאמר לא אם אמרת בשאר מצות שכן

> הוא והיינו מעמא דרבי כי התם מה התם דבר שמתנה לכהן אף הכא דבר שמתנה לכהן רבינא אמר דכ"ע דון מינה ואוקי באתרה והיינו מעמא דרבנן שלמיהם ריבויא הוא יו: רבי שמעון אומר שלשה מינין מעונין שלש מצות שתים בכל אחד ושלישית אין בהן יו ואלו הן זבחי שלמי יחיד וזבחי שלמי צבור ואשם מצורע זבחי שלמי יחיד מעוניו סמיכה חיים ותנופה שחומין ואין בהן תנופה חיים זבחי שלמי צבור מעונין תנופה חיים ושחומין ואין בהן סמיכה אשם מצורע מעון סמיכה ותנופה חי ואין בו תנופה שחום: ויהיו זבחי שלמי יחיד מעונין תנופה חיים מקל וחומר ומה יו זבחי שלמי צבור שאין מעונין סמיכה חיים מעונין תנופה חיים זבחי שלמי יחיד שמעונין סמיכה חיים אינו דין שמעונין תנופה חיים מיעם רחמנא גבי זבחי שלמי צבור אותם אותם למעומי זבחי שלמי יחיד סו מיהיו שזבחי שלמי צבור מעונין סמיכה מקל מייהיו שובחי שלמי וחומר ומה זבחי שלמי יחיד שאין מעונין תנופה חיים מעונין סמיכה זבחי שלמי צבור

רב פפא אמר דכולי עלמא דון מינה ומינה שמעונין תנופה חיים אינו דין שמעונין סמיכה

יחיד משלמי יחיד בור משלמי יחיד מה שלמי יחיד טעונין תנופה ד)שחוטין דבחיין לא אינטריך יו ליה (מה שלמי יחיד טעונין למיתני תנופה אף שלמי לבור כו') דבגופיה כתיב: ואוקי באתרה. כדין שמלינו לשלמי ליבור עלמן שטעונין תנופה ה) שלימים ח] מה מחיים תנופה שלימים אף לאחר שחיטה תנופתן שלימים ח: מה. להלן בשלמי יחיד דבר שמתנה לכהן טעון בן תנופה אף כו׳ והיינו כולן שלימים אבל משלמי יחיד חין לכהן חלח חזה ושוק: שלמיהם. בשלמי יחיד כתיב (ויקרא ז) את חזה התנופה ואת שוק התרומה לקחתי מאת בני ישראל מזבחי שלמיהם דמשמע לשון רבים והוה ליה למיכתב לשוז יחיד דביחיד משתעי ומדכתיב לשון רבים יו לומר על חזה ושוק של שלמי לבור שיונפו: גמירי. מסיני ב' סמיכות בלבור פר העלם דבר של לבור דכתיב (שם ד) וסמכו זקני העדה ושעיר המשתלח דכתיב (שם מו) וסמך אהרן את שתי וגו׳ (6) ומלבור הוא ותו ליכא שום סמיכה בלבור: אומו. (שם ז) ז'ואת

חזה התנופה להניף אותו וגו': אמר ירבינא יו גמירי שתי סמיכות בצבור מתני׳ ויהא אשם מצורע מעון תנופה שחום מקל וחומר מה זבחי שלמי יחיד שאין מעונין תנופה חיים מעונין תנופה שחומין אשם מצורע שמעון תנופה חי אינו דין שמעון תנופה שחומ מיעם רחמנא גבי זבחי שלמי יחיד אותו אותו למעומי אשם מצורע ת"ר אחמשה שהביאו קרבן אחד אחד מניף על ידי כולם יוהאשה כהן

מניף על ידה וכן השולח קרבנותיו ממדינת הים כהן מניף על ידו: שהוא קיים ופריך בגמ' והא בעיא סמיכה אמר רב יוסף בקרבן נשים ש) והכא לא שייך לשנויי הכי דכבר תנא ליה רישא והאשה כהן מניף על ידה וליכא נמי לשנויי כדמשני רב פפא בגיטין (גם זה שם) במטאת העוף עסקינן דחטאת העוף לא בעי תנופה וכמו כן קשיא בפרק תמיד נשחט (פסחים דף סב.) דאמר דאילו כל הזבחים ערל וטמא משלחים קרבנותיהם וליכא לשנויי באשה דערל קחני וליכא לאוקומי נמי בחטאת העוף דובחים קחני ובכור ומעשר ופסח ') נמי דלא בעו סמיכה [ליכא לאוקמין דהא כל הזבחים קאמר וספק מצורע בפרק התערובות וזכחים עו.) דקאמר רבי שמעון למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ומתנה בשלמים דאותו אשם טעון סמיכה ולא אפשר לסמוך אלא בהקפת יד למאן דאמר סמיכת אשם מצורע לאו י? דאורייתא י? בפרק כל הפסולין וזכמים דף לג.) ובגברא איירי כדמוכח בתוספתא ש ובפ' בתרא דמועד קטן (דף טו:) איתא דאבל אינו משלח קרבנותיו משום דכתיב שלמים כשהוא שלם הא לאו הכי משלח ובמנודה מיבעיא לן אם משלח או לא ולא חיישינן לסמיכה ודוחק הוא לחרץ באשה או בעוף ולקמן בפרק בסרא (דף קו:) גבי ששה לנדבה אחד מהן לפר ועגל ועוד תנן בפרק דם שחיטה (כריתות כג.) ושניהם תביאין חטאת אחד ובפרק שני נזירין (נזיר מ.) שמביאין קרבן על תנאי ובפרק שני דקדושין (דף נה.) גבי בהמה שנמצאת מירושלים למגדל עדר זכרים עולות ולא חיישינן לסמיכה בכל הני ה"ר שמעון דלא שייך לאקשויי אלא דוקא המם בחטאת משום דאיכא עדיין חששא אחרת דלמא הויא ליה חטאת שמתו בעליה וסמכינן להקריבה בחזקת שהוא קיים וא"מ והא בפרק התערובות (זכאים עד: ושם) תנן בקדשים מין במינו קרב לשם מי שהוא ופריך בגמ' הא בעי סמיכה ומשני בקרבן נשים ו"יל דהתם כיון דאיכא תקנתא ברעיה אין לעשות בלא סמיכה דכי האי גוונא מפלגינן התם גבי אשם וערל וטמא איכא לאוקמי בדלים ליה חקנתא ערל שמחו אחיי מחמת מילה טמא זב ומצורע שאין רפואחו חלוייה בעלמו אי נמי בקרבן הקבוע לו זמן כגון עולח ראייה וחגיגה 0 או שהיה עובר עליהן בבל תאחר וא"ת הרי חמשה שנתערבו עורות פסחיהן בפסחים בפרק האשה (דף פח:) ונמנאת יבלת באחד מהן דפטורין מלעשות פסח שני ולא מייתו מותר הפסח משום סמיכה ויש לומר דכיון שהוא ספק דשמא פטור הוא מלעשות פסח שני ולא עשו לו חכמים חקנה דאי אפשר לתקן אם לא יעבור מלות סמיכה וא"ת נהי דסמיכה לא מעכבא מכל מקום ערל וטמא שאין יכולין לסמוך לימא כל שאין ראוי לפילה בילה מעכבת בו וכן בההיא דשקלים (דף יא:) ודכרימות (דף כג.) ודנזיר (דף יא:) דכל הני נמי דאין יכולין לסמוך משום ספק חשיב שפיר אין ראויין לבילה כדאשכחן בפרק המוכר את הספינה (ב"ב פא:) גבי ביכורים וי"ל דנפקא לן מהא דאמרינן בפרק בתרא דמועד קטן (דף טו:) וביום בואו אל הקודש אל החוד הפנימית לשרת בקודש יקריב חטאמו זו עשירית האיפה פירוש שהכהן מביא בשעה שמתחנך לעבודה ודריש התם ר"ש בבואו יקריב בומן שראוי לביאה ראוי להקרבה בומן שאינו ראוי לביאה אינו ראוי להקרבה כגון טמא מת ומצורע משמע דווקא עשירית האיפה אבל שאר קרבנות משלח ומיהו אין כל כך ראיה מזה דדילמא הא דמשלח שאר קרבנות היינו בהני דלא בעו סמיכה דומיא דעשירית האיפה ויש לדקדק מהא דדרשינן בת"כ "ג' ^{ס)} מזובו ולא מנגעו ש"מ דטמא משלח קרבנותיו דבהבאת קרבן איירי ועוד יש לדקדק מדממעטינן בפ״ק דחגיגה (דף ד:) טמא מראייה דכתיב והבאמם שמה דכל שישנו בביאה ישנו בהבאה ש״מ דשאר קרבנות משלח ולא חיישינן לענין סמיכה בראוי לסמיכה ומיהו למאן דאמר בפ׳ כל הפסולין חבחים דף לג:) דטמא בר סמיכה דאפשר דמעייל ידיה וסמיך לא מצינו למידרש מהני הראי ושמא י"ל דמאן דאית ליה (שם) ביאה במקנת לא שמה ביאה הסבר כל הסומך ראשו ורובו הוא מכנים אי נמי אים ליה דמרחק לפון ומאן דסבירא ליה דלא בעינן ראשו ורובו קסבר ביאה במקלע שמה ביאה ומיהו אכחי קשה אי מיכף לסמיכה שחיטה לאר

כל"ל. ל"ק, ה) שלימים הס"ד אח"כ ד"ה כמות שהן בחיים מה כו'. נ"ה. ו) ע"כ שייר לע"ח, ז) ל"ל את החזה להניף, **ח**) וועי' היטב תום' זבחים טו: יה כל חדה וחום׳ חוליו כו: ״ה ותהא], ע) ל״ל והי ד"ה ומהח], ש) כ"נ והכח ננוי קשיא והא בעי פמיכה ולא שייך כר. ז"ק, י) נמי ליכא לאוקמא דהא. ז"ק, י) ל"ל דאוריימא והיכי עביד בלא סמיכה הא בעי סמיכה גמורה ובגברא איירי כדמוכח בתוספתא וי״ל דתקוני גברא שאני כדאמרינן התם והא דאמרינן בפ״ב דמועד קטן דאבל כו' וכן הוא בתוספות פ״ח דובחים דף עה דמועד קטון דאבל כדי וכן סוא במוספות פ"ח דובמים דף עה במוספות פ"ח דובמים דף עה ע"א. ל"ק, ל) רש"ק ד"ל אש"ג דבשלמים בעי סמיכה גמורה, מ) פ"ד דמורות ה"א), 6 י"א וכגון שהיה כ"ר. צ"ק, מ) וע"ע מוס' יבמות קד: "ד"ה דאמרן,

הנהות הכ"ח (b) רש"י ד"ה גמירי וכו' שתי ידיו וגו' שתי סמיכות מצבור הוא:

בו'. עיין זכחים דף לג ע"ח תוספות ד"ה סמיכת:

גליון הש"ם

הגהות מהר"י לנדא

א] תום' ד"ה ויהיו זבחי כו'. כדפרישית לעיל. נ"ב לעיל דף נט ע"א ד"ה ונחת עליו:

רבינו גרשום

צבור טעונה תנופה בתנופה שלאחר שחיטה פליגנ:
ותנופתן כמות שהן שלימין
וחכמים אומרים אין מניפין
אלא חזה ושוק ואימורין:
ומינה. מה התם בשלמי יחיד
בחזה ושוק שתנופתן לאחר
שחיטה: מה התם בשלמי
בחוד בשלמי יחיד
בחוד בשלמי יחיד
בחוד בשלמי יחיד
בחוד בשלמי בשלמי יחיד דבר שמתנה לכהן טעון תנופה היינו חזה . ושוק: אף הכא בשלמי צבור היינו כבשי עצרת [דבר] שמתנה לכהן טעון תנופה ושלמי צבור הויין כולן מתנה לכהן: שלמיהם לקחתי מאת בני ישראל מזבחי שלמיהם ריבה כל השלמים שאין טעונין תנופה אלא חזה ושוק: טעונים שלש מצות בין . שלשתן ושתים מאותן שלש בכל מיז והשלישי אין בהן: מיעט גבי שלמי צבור אותם גבי שלמי צבור אותם דכתיב והניף הכהן אותם אותם טעונין תנופה חיים ולא אחרים: גמירי ב' סמיכות בצבור ומאי נינהו פר הבא על כל המצות ושעיר המשתלח ותו ליכא: גבי שלמי יחיד כתיב אותו דכתיב ואת החזה להקריב אותו לפני ה':